

”Bland dig udenom.”

Når det drejer sig om vore børn, så ønsker alle forældre at gøre sit bedste for at børnene kan få den bedste udrustning til livet.

Vi er derfor meget optaget af at opdrage dem på bedste måde. Opdragelse er imidlertid en vanskelig størrelse, som mange kører lidt fast i. Dels er børnene jo forskellige, så vi ikke kan opdrage dem på samme måde, hvis vi får flere end én - dels er der mange situationer vi ikke lige kan overskue forløbet i – og dels er forældre vokset op i forskellige familiesystemer og derfor ikke altid enige i hvad der er godt eller dårligt for børnene.

Når der så opstår situationer og den ene forældre griber ind med sin overbevisning og personlighed, har den anden forældre det let ved at blande sig i situationen – og pludselig er et stykke opdragelse blevet til en konflikt imellem forældrene i stedet for livslæring til barnet.

Hvis vi derfor skal finde en fælles vej at gå, er der forskellige principper der skal overholdes.

1. Den forældre som først tager initiativ, skal også selv gøre det færdigt – det gælder i alle situationer – eks spisesituationer, konflikt imellem børnene, putning om aftenen oma. Det betyder, at den anden forældre skal blande sig udenom uanset hvad vedkommende ser og hører. Konsekvensen af at blande sig er værre for børnene end noget andet.
  - a. Børnene har generelt ingen problemer med konflikt med den ene af forældrene, da de så stadig har den anden forældre, som de jo ikke har konflikt med – her kan de finde trøst, selv om de ikke finder medhold. Vanskeligt bliver det først, hvis barnet kommer i konflikt med begge forældre – så har de mistet stedet hvor de kan søge trøst.
  - b. Helt galt går det, hvis den anden forældre irttesætter den der begyndte, fordi vedkommende ikke er enig. Så ender børneopdragelse med at blive en konflikt imellem forældrene. Det kan børnene ikke håndtere – ”for nu er det jo min skyld, at mine forældre skændes – og måske bliver skilt.” På sigt holder barnet op med at overskride grænser, af frygt for at blive årsag til at far og mor bliver skilt – det ender et sted, hvor det bliver mere optaget af hvordan forældrene har det, end at mærke sig selv - så det mister sit selvværd. Nogle bærer stadig på skyldfølelse som voksen, så de slet ikke tør udtrykke egne meninger, fordi de frygtede at de var årsag til alle de konflikter der opstod imellem forældrene.
  - c. Hvis eks. mor blander sig i fars måde at opdrage børnene på og han trækker sig for ikke at få en konflikt, ender barnet med at få den opfattelse, at maskulinitet ikke er værd at satse på – og at det feminine altid har ret. Det er klart en konflikt for drengen der skal finde sin maskulinitet ved at se på far – og for datteren, da hun så får et forvrænget billede af det maskuline – for begges vedkommende, skaber det konflikt, når de engang selv skal danne par – og modsat, hvis det er far der blander sig.
2. Hvis du derfor er uenig med din ægtefælle i opdragelse af børnene, er løsningen ikke at blande sig, men at tale sammen om den forskel der er - når der ikke er børn til stede – ikke ved at kritisere, men ved at spørge om vedkommende vil tale om det der skete. Her vil det selvfølgelig være i orden at være uenige – og derfor give plads til, at I hver især griber det an på hver sin måde. Det skaber ikke forvirring hos børnene, men giver plads til at lade dem forstå, at der findes mange forskellige valide måder at opdrage på.

Når du læser dette, håber jeg ikke du får dårlig samvittighed, men blot læser det som inspiration til det at være forældre. Alle forældre er parate til at give sit hjerteblod, for at børnene skal have det så godt som muligt – forældre fortjener derfor ros og ikke ris – børn lærer også af de fejl vi begår.

Med venlig hilsen,
Steen Palmqvist